

JANUARI 1957

HÄFTE 1

Social- medicinsk tidskrift

TRETTIOFJÄRDE ÅRGÅNGEN

Ett sammanhang att observera

Vid detta årsskifte har som förut en fortsatt urbanisering av det svenska samhället redovisats. Den industriella expansionen attraherar oavbrutet nya tillskott av arbetskraft. Rationalisering och automation inom de tekniskt mest avancerade industriföretagen har ännu ej medfört någon påtaglig minskning i efterfrågan på arbetskraft. Inom lant- och skogsbruket tycks förbättrade hjälpmedel allttjämt kompensera förlusterna av manuell arbetskraft. Det svenska hushållet förvandlas under tiden till ett samhälle, vars medborgare nödgas leva ur hand i mun, alltmer beroende av dagens politiska och ekonomiska situation. Att lägga av sparslantar har blivit allt svårare för den enskilde. Vecko- och månadsinkomster förslår med realistisk beräkning ej till annat än "kläder, föda, hus och hem" och till skatten, som kräver mer och mer av allt större folkgrupper. Den s. k. standardhöjningen och inflationen samverkar hand i hand till att folk lätt låter sig lockas till för stora utgifter. Obetänksamma bilköp och andra dyrbara nöjesbehov t. ex. kommer det ekonomiska underlaget att gunga och brista.

Denna rapsodiska skiss av dagens förhållanden belyser bakgrunden och orsaken till den

nervositet och irriterade stämning som kännetecknar många människors psykologiska reaktion just nu. Hur många socialvårdsfall uppstår på detta sätt? Naturligtvis vet man att svåra utrikespolitiska komplikationer medverkar till otryggheten i tillvaron, men man vet också att grundväsentliga orsaker är att söka i våra egna politiska och psykologiska misstag.

Det ser ut som om det moderna livet i allt högre grad provocerade neurotiska reaktioner och psykosomatiska tillstånd i behov av omhändertagande. Om det verkligen är så, blir det en första angelägenhet att angripa roten och upphovet här till, inte att defaitistiskt acceptera en fortsatt "utveckling" av denna art med nya anordningar för att ta hand om offren.

Riksdagsrevisorernas berättelse och förslag i fråga om vår socialvård och socialpolitik ger oss en tankeställare. Andra utvägar ur den aktuella socialvårdssituationen än ett ständigt flöde av nya former för omhändertagande bör eftersträvas. Proteser och kryckor måste finnas, men naturligtvis ej för andra än för dem som inte längre har några förutsättningar att gå på egna ben. Ju mindre samhällshjälp medborgarna behöver desto bättre både för dem och för samhället.